

€ 480

SWIM 35:35

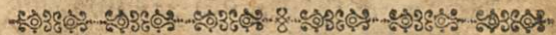

Siftermåls-
BÄGGE

För
BÄGGE SÖNER.

Frangifwen
Åhr 1758.

A. B. O., Tryckt hos Directeuren och Kongl.
Boktryckaren i Stor-Förstendömet Fin-
land, JACOB MERCKELL.

Gunstige Läsare!

Et ungt Huswud med en olård
Sjärna, tar frihet, at här fram-
lägga för Dina Ögon, uti desse
så Blad, en Giftermåls- Spegel för bå-
ge Könen; Suru wäl eller illa han träff-
sat des måhl, lemnas til Ditt bepröfs-
wande och omdöme; Dock tror han
sig haswa gått de steg, som äro Trap-
por til lyckliga Gifterns årnående. Kas-
sta det blommerade ur wägen, och låt
det öfriga wara til Din tjenst: besor-
dra des påsyftade ändamåhl, och i agt
tag de Medel, som befrämja Din egen
hugnad. Detta är min högsta öns-
skan; och skal mig wara hjärt, om en
Olårds enfaldighet träffat Wishetenes
kunnoghhet. Jag recommenderar dessa
ostådade Rader til Ditt öfswertygande
om sanningen deraf, och framhårdar
med tjenstfärdighet,

Din

Min Gunstige Läsares

Wäl-önsfande Autor.

En ljuslig aftenfugga började med en angenäm kyla redan swalka en het brännande Sommar-dag, och således förorsaka en nöjagtig behagelighet, då jag, at gifwa mig denna angenämheten til nytta, beslöt at gifwa en liden Spasergång uti det gröna; Himmelen war klar, och alt wisade en lifagtig munterhet. Trädens Qwistar susade af et sagta wäder om mina Öron: Foglarna uti Träden instämde sin aften-Music, och Marken prälade med en angenäm lugt utaf sin Blomster-drägt: Jag frögdade mig öfwer detta nöijet, och uphof min röst til Skaparens lof, som så wisligen alt hade förordnad i Naturen. Uti denna betraktelsen nedlade jag mig up på Marken, under et wäl utwidgad Träd, hvars stora om mig å ymse sidor nedhängande Qwistar formerade, lika såsom en

Döfshyddda. Jag låg här ej länge waken, ty sömnen härbergerade sig snart uti mina Ögon, och på et så angenämt sätt förblindade mina sinnen, at de strax blefwo döfswa, och jag började slumra, och insomnade sött.

Two Timar hade jag ungefärligen bortslöst uti detta tilståndet, då jag oförmärkt började röra mig, och gnuggade sömnen utur Ögonen; Til äfventyrs hade jag ännu ej stigit up ifrån mitt Lager, så framt icke et ängsligit suckande och klagande ljud drifwit mig dertil. I förstone kom detta mig före, såsom en dröm; men då jag något mera upmuntrade mig, och lyfnade til, förnam jag en klagande röst; men kunde likwäl ej åtskilja Orden. Jag steg fördenksfull up, och fogade mig något närmare til sidan, hwar ifrån rösten hördes, på det jag något kunde förnimma deraf. Jag hörde strax en djup suck, beledsagad med följande Ord: "Huru?
"ru? Florinna! Då du undkommit en girig Faders obarmhertighet, skal du då omkomma uti en wild Ödemark, förlåten utaf Människor, och tör hånda, kringhwärfd af Willdjur. Förbannade Girighet! Din omätelighet är skulden til alt det jag måste utstå; Huru hafwer icke du intagit min Fader Abdekars Hjerta? Huru hafwer icke du förblindadt honom? Blott sin girig

girighet til nöije wil han twinga at för-
binda mig med en dumm', fräck, högmo-
dig och girig Mammons träl; allenast för
hans otaliga rikedomar och skatter. Der-
emot skal en dygdig, förständig, ödmjuk
och älskans-wärd Lamdoff, för sin armod
och fattigdom, förbannas utur mitt Hjer-
ta. Och stora Förblindelse! Och Abde-
kar! Swarthån förleder Girigheten Eder,
och huru trampen I Dygden under Föt-
tren? Men Högsta Wäsende, jag kastar
mig under Din Allwisa Försyn! icke twif-
landes, at ju Din Helighet ej warder tillå-
tandes, en oskyldig blifwa et Offer för en
obarmhertig Fadens fördömeliga girighet."

Desse Ord, hwilka låto mig förstå et
Fruentimmer wara i Neigden, gjorde at jag
gick något bättre fram, at få underrätta
mig om hennes bedröfwelse, och på det
möjligaste, bispringa til hennes befredande,
så mycket hos mig stode. Jag blef ej så
snart henne warse, som hon mig med desse
Orden tiltalte: "Obekante! Deräst du
kan, så hjelp et bedröfwadt och förfölgt
Fruentimmer, hwilket för sin Fadens gruf-
samhet är Landsflygtig." Skönaste Flo-
rinna! swarade jag, All den hjelp jag är i
stånd at bewisa henne, skal af mig ej under-
låtas; och kan jag ej tillåta, at et bedröf-
wadt Fruentimmer skal lemnas hjelpelöst:

Jag försäkrar alt derföre, at ei förlåta henne, förn jag hafwer hulpit til hennes befredande förnöjelighet; Låtom of fördensfull, emedan Natten hardt påtränger, söka et Härberge, hwaräst wi kunna tilbringa den samma: efter det ei mer är möjeligit, så sent, at komma til Stads. Hon samtuckte dertil, och wi skyndade of på det möjeligaste, at komma til någon By; Wi kommo jämwal efter något gående, til en Gjästgifsware-Gård; hwaräst wi med all höflichkeit bleswo emottagne. Jag beståldte twänne Kamrar: den ena för mitt Fruentimmer, och den andra för mig. Henne föregaf jag wara min Syster: och hade hon ei warit uttröttad af sin Resa, så hade jag wäl bedit henne, at förtälja mig sina tilfällen. Men, hon förekom sielf min begjåran uti detta måhlet, i det hon sade: "Til åfwen-
 "tyrs, är Min Herre begjårig at få weta,
 "genom hwad händelse jag af honom blif-
 "wit träffad uti Sdemarken; det är jäm-
 "wål min skyldighet, at för den mig bewi-
 "sta tjensten, förnöija honom deri; Men, i
 "anscende til min matthet och den hwila
 "jag behöfwer, at förstärka mina Lemmar,
 "så lårer Min Herre hafwa tålmod der-
 "med tils morgon, då jag min skyldighet
 "med så mycket större nöije skal efterkomma,
 "som jag gör mig försäkrad, at finna hos
 "Min Herre, en trogen rådgifsware." Jag

war wäl uti begrepp, at bedja Eder, Wår-
 dasta Florinna! derom, swarade jag; Men
 emedan J behöfwen ro, at hwila Edra tröt-
 ta Sinnen, så wore det i högsta måtton
 ohöfligit, den samma Eder at förwågra.
 Jag bjuder Ehr altså en angenäm god
 Natt, och ån ytterligare försäkrar, at med
 alt, som jag förmår, wara färdig til Edert
 nöije och tjenst. Hon tackade mig uppå det
 förbundnaste, för mitt tilbåd; Och jag be-
 gaf mig häruppå ifrån henne, uti min
 Kammare.

Jag war intet wäl inkommen, så ins-
 fant sig hos mig en Ung Person, ungefär
 af 19. Åhr, med et Aref Papper uti Hän-
 den, uppå hwilket något stod strifwit. "J"
 Kunnen, tör hända, förundra Eder, Min"
 Herre, tiltalade han mig, at jag så sent, "
 Klockan 8. om aftonen, tager mig den dri- "
 stigheten, at insinna mig på Eder Kam- "
 mare; Men jag beder, at gunstigast för- "
 låta mig denna lilla friheten. Egenteli- "
 gen, hwad mitt ärende widkommer, är: "
 At wisa Eder detta beskrefna Papperet, "
 hwilket föreställer några Bröllops-Carmi- "
 na:" Med desse Ord gaf han mig de
 samma, hwilket Ord ifrån Ord, sålunda
 lydde:

När efter Wintren lång, wi ändelig Som-
mar få,

Den wäntan gör, at frögd än större blif-
wer då.

At efter wäntan lång bli enad med sin Waka,
En mycket större frögd det bör och kan orsaka.

Då

Rådmannen /

Ädel och Sögagtad

Herr H - - - S - - -

Med

Ähreborna och Dygd-Ädla

Jungfrun /

Jungfru M - - - C - - - T - - -

lli

Sjö- och Stapel-Staden

W - - -

Ingings et ouplösligit Ägta-Förbund
den 9. Octobr. 1757.

J Efterlångtad Glädje.

Himmelsens HERRE och Jordenes GUD!

All werldenes ursprung och Skapar,
Han ordnad' med Ordets kraftiga ljud;
Hwaråt med förundran man gapar.

Jorden wardt upfylldt med lefwande Djur,
Båd' kryppand' och kråland' man sågo;

Lusten

Lusten med Foglar, som ej stängd's i Bur,
Fiskar i Sjö och Älf lågo.

När allt war wäl sålunda beståldt,
Sant Skapar'n af nödene wara,
Förnuftiga Cre'tur på Jordenes Fält;
Och Herr' öfwer skapades skara.

Rätt så snart gjordt som besluttit det war,
Ty Skapar'n af Jordklimp strax gjorde
En Människja, som Hans Belåte bar,
Och öfwer Jorden magt ha' torde.

Intet war Adam skapad så snart,
Som GUD såg hans wedermöda;
Allt wara allena, det hotade hardt,
Den första Människjan at döda.

Censurera mycket, hwad här stod til råds,
Ej höfdes; ty strax wardt besluttit:
Af Adams sida, en Dwinna til båds
Allt ställa: af Ref=benet brutit.

Härmedelst blef rättadt den sakran som fans,
Om Adam had' blifwit allena:

En Dwinna af Mannom wardt förder til mans,
Den ingen kund' honom förmena.

Som detta war skjedt, så stadgade GUD,
Och süssade Ngt=Ståndet;

Wälsignade Brud=Folket: gaf dem sin Bud;
Och knöt Förenelse=Bandet.

En sådan war början til Mån'skjans fortgång,
Och snart föröktes des skara:

Så at werlden är nästan dem redan förtrång;
Och Öde Orter bli rara.

Så stor värfkan hade Välsignelsen:

Som Adam och Noah tillsades.

Two Människjor woro uprinnelsen,
Eil alla dem sedan framhades.

Emedan med detta förwetter såled's,

Ut Adam skull' få sig en Eva:

Om Männ'skior i werlden skull' finnas stads,

Och Guds Åhra på Jordene lefwa.

Man stadne här litet, och tänkje dock på:

Hwad Nåde Himm'len då hyste;

Förnuftiga Männ'skior Jorden skull' få:

I hwilka Hans Belåte lyste.

Adam kunde ju allena ej bli;

Ej Diuren, hwar hade sin Måka:

Han kunde altså sig sårre ej si,

Han borde det nöjet ock smaka.

Nödwändig det är, och aldrig man sedt

Då Människjor på Jorda-freken;

Om Skaparen Ägtenskapet ej redt,

Som bewisa godt icke blir ledsen.

Mannen allena, är ledsamhets Of;

Och blir honom swårt för' at lefwa:

Den sig ej wil Gifwa, han blifwer ej klok;

Men håller sidst oro i Näswa.

Aldrig är något ljusligare til,

Ell' större nöje på Jorden;

En hafwa en Wån, som wil det en wil,

Och af Hjertat ens endast' är worden.

Rätt så är ingen hugnad så stor,

Som ålffas af en hjär Flicka:

I hwil

I hwilkens Själ uprigtighet bor,
 Och sig efter Mannen wet sicka.
 Ja äfwen är ingen förmohn så hög:
 Som ha en Hushällande Mata,
 Flitig i Syflor; i fåfängia trög;
 Wet nått Göma, wäl Stärka och Baka.
 Aldrig är något i werlden så rart,
 Som Dygd = och Förståndiger Dwinna;
 Wet råda; wet tala; wet ock hålla qwar't;
 Och sig uti motgången finna.
 Concedera sin wilja i Mannens behag,
 Wäl wetandes, honom bör ähra:
 Til handa gå honom med förnuftig' rådslag;
 Ej weta på baken nå'n skära.
 Ha sådan en Flicka, är Himmel på Jord,
 Och Glädje midt uti Sorgen:
 Förret och Beswär til Hugnad är gjord,
 Och Plust har Nöije i borgen.
 Alsintet så hjärt och dyrbart til finn's,
 Som besittja et sådant hjärt Hjerta;
 Och sådan Hugnad, ej föres til finn's,
 Som uti nöd lifar all smårta.
 Rimat jag har, men hwart bär det åt;
 Och huru lyda des Rader?
 Jag kan intet swara; men lemnar der's lät:
 At dömma hos Högre, i grader.
 Lemnas mig endast, det nöijet at ha':
 Min skyldighet at efterfölja,
 Wil jag mig, den lilla friheten ta',
 At ej mitt inra fördölja.

O Brudgum! Förlåt, jag vågar mig här,
 Min Bördnad och Önskan frambara:
 Det Him'len, som Nådig, som Allsmågtig är,
 Ehr tusendfaldt godt må bestjåra.

Tag Wårdasta Brud! Tag Gunstigt nu ann
 Wiljan för min förmåga:

Om Orden mina ej så kraftigt kan
 Uttryckas; är hogen dock råga.

Tala orätt lärer intet jag,
 Herr Brudgum! om jag säger:
 Att Bruden Ehr är Dygdens behag;
 Och Kyskhetens glänshande Låger.

Alla de Dygder som räknade är,
 Hos Henne, wist wet man, ej tryter.
 Det tilågnas då Henne med högsta begjår,
 Dem uti et Band til at knyta.

Ty är wår Brudgum förnögd med Sin Lätt:
 Han wunnit en Allskelig Waka;
 Och tackar Han Himm'len för det Han fått,
 Som för Hans wål welat waka.

Hår berömma Wår Brudgum, fordrades wål,
 Men nog, då en hwar sig utlåter,
 Det Han är wård en så Dygdiger Själ,
 En Wån så skjöner och säter.

Et nog, at så fullkommelig Brud,
 En så skickelig Brudgum fått åga:
 Wårt Brud-Par signe Den Nådigste GUD,
 Det alla af Hjertat wi säga.

Så Lycka jag önskar af Himmelens högd!
 Herr Brudgum! Fru Brud! til Ehrs Gifte.
 I les

G lefwa må Bägge i gamman och frögd,
 Och ymnogt godt hafwa til skifte.
 Låt Himmel! Dit Hga här wara ställdt,
 Och agta på Desse Förente;
 Allt ondt, all tivedragt bör bli nederfäldt;
 Och olyckor ware förmente.
 Ej tryta låt Din Wälsignelse rund:
 Men Dem med alt godt bekröna;
 Uphåll och bewar' Dem i alla stund:
 Låt Dem uti alt Din Nåd röna.
 Förlåna Dem städse hälsa och kraft,
 Låt Kjarleken aldrig förkohlna:
 Gif, at De wörda Din Heliga Magt;
 Bortwänd från Dem sorge=da'r molna.
 Framleswen alla Ehr dagar i ro,
 Och Kjarlekens wärkan röne:
 Och då I ändt'lig skal flytta Ehet Bo,
 Ehr Himm'len med Sällheten löne!

Votum.

Wälsignelsen blifwe så ymnig och
 stor,
 Som Gräs på Mark warit, och ännu
 der groer:
 Som Foglar i Lust, som Fiskar i Haf;
 Så mycket godt flyte, som Droppar i
 Rågn,
 Som Jorden haft Skatter och Örter, i
 hågn:
 Och Enighet grönske, som Aarons Staf.

Så stort blifwe nöijet, som Stenar på
 Jord;
 Omnigt och rikt ware fylldt Edert
 Bord,
 Som Timmar man räknadt, och Da-
 gar man tåldt:
 Som Qwistar man skurit, och Tråd
 nedersåldt;
 Så blifwe Ehr gamman, så bli we Ehr
 frögd
 Så ljuflig't och sött: I lefwen för-
 nögd!

Då jag detta hade genomläst, frågade
 han: "Hwad tycker Min Herre derom,
 "och huru lyder det?" Jag swarade: Om
 det är Componerad af Min Herre, så kan
 jag ej annat säga, än at det är tåmmeligen
 wäl tilhopa satt och står til at berömma.
 "Jag beder ej at flattera mig, Min Her-
 "re! sade Han: Dock sanningen at säga,
 "tror jag det wara någorlunda braf fram-
 "brågt utaf en ostuderad Hjärna, såsom min
 "är; Men menar Min Herre wäl, at det
 "kommit Dem til synen, uppå hwilkas För-
 "bindelse det är sammansatt? Nej! Den
 "förmöbn har det ej haft; ty Min Herre är
 "den första, som kommit at se det. Der-
 "saken war, at det ej skickade sig för mig,
 "at utom tilbörlligit tilfälle, afgifwa det sam-
 "ma, och dertil kunde jag, för hwarjehans-
 da

da hinder, ej komma. Således har det
 blifwit qwarliggandes, och Min Herre wa-
 rit den första, för hwilkens Ögon det kom-
 mit; Dock! om det ock kommit dertil, så
 hade det utan twifwel, fått samma wäl-
 plägning som några andras wälmenta, wid
 slika tilfällen afgifna Gratulationer. Sy-
 =====
 Här stannade han, emedan en
 half Alderstegen Man trädde in uti min
 Kammare, och förordade, at han blef för-
 hindrad, widare uti sitt tal at fortfara.
 Denne Mannen, som syntes vara af et lu-
 strigt Hufvud, framförde, så snart han war
 inkommen, följande Tal: "Förlåt mej Min
 Herre! sade han, i det han wände sig til
 den förut inkomne Personen, at ja tajt
 mej den frihet, at förhinder honom uti hans
 tal; ja sto bakom Dörin å lyssade; då Z
 weilen tala om te Carmena-wälplåjing,
 så busade ja in genom Dörina. Ursagen
 till min grofshiet wa, at bätter berätta ten-
 na Herren (i det sig han uppå mig) om
 te samma, som Z berjade at göra, ty ja
 ha så mysligen kommi teriwrån." Uppå
 detta talet swarade den Unga Personen ho-
 nom, på följande sätt: "Jag fågnar mig,
 at Min Herre wil vara af den godheten
 och berättta om en sak, som jag likwål ej
 wiste fölgden utaf, och efter som jag tror
 Min Herre varit på Bröllop tilrådes,
 wid slika tilfällen; så behagar Min Herre,
 "då

"då förnåja of, och berättat, huru det til-
 "gådt?" "Jo! de ska ja göjra, swarade
 "den andra: Ni ska derföre tro, at tå
 "Weigflen ein gang wa förbej, så fram-
 "rätties några Carmena uti Bröillops-Huis-
 "set, såsom tå we sātana teilsfällan å bruges
 "leigit; men te war ej så snar kommi uti
 "nåigras Nåsivia, så ska ma tro, at tå
 "ble et Gorriskeirante, ty ailt det som wa
 "gordt på det bästa, bleif uttydt til det
 "wårsta, terest dock sjelfa Wersena, woro
 "så wåil ihjopsattia, at te wåil kunte ran-
 "keira med them påsta Poeta. Za för-
 "ondraide mej måst, at te så eila skulle blei-
 "fa uttydia; men straf föll mej ein: At te
 "som måst Gorriskeira aindras Wjærck, och
 "präila sitt eigit som ej wa, men te kunde
 "göjra med them hela Munnom, wara then
 "stjörsta Stjumpare; ja, mei krattade wif-
 "wer theiras aifwund och hwigmod, så at
 "Herta wille utu Leifwet: ty kunte te göjra
 "bätter som te sa, waför göjrdet the det eintit,
 "och låto ein annan med sin reinghet wa-
 "ra i freid; men tå wa må them, lika som
 "uskrejde: thetta å Mina Herrar, min be-
 "rättelse om them Carmena och theß föilg-
 "dom; bava ja täncka thepå, så kratta ja
 "ännu thewifwer, så at ja willja kajeina.
 "Men Go Natt nu, Go Natt Mina Her-
 "rar! sade han:" Och så gief han ut, utan
 "widare tal. Efter hans bortgång sade then
 "andra:

andra: "Utaf den Mannens tal kan Min
 Herre finna, at mitt Fagnads, Betyg öf-
 wer the Förentas Förbindelse warit sam-
 ma tadel underkastad som the andras, och
 at mig samma Myntet warit beskjärdt; dock
 jag hafwer ej gifwit dem den ähtran dertil.
 Min Herre är den endaste, som det låsit,
 och jag tror, at jag kan förlita mig på
 Min Herres tysthet. Emedlertid beder jag
 om ursäkt, at jag något förlänge uppehål-
 lit Min Herre. Jag önskar alt derföre
 en angenäm God Natt, och recommende-
 rar mig städse Min Herre, uppå det hög-
 sta." Jag betygade honom min skyldighet
 tillbaka, ledsagade honom ut, och skyndade
 mig sedermera til ro at åtnjuta hwila, både
 til Sinnem och Lemmar.

Morgonrädnan utbredde sitt Purpur öf-
 wer Horizonten, at bebåda Dagens an-
 komst, och Solen spelade med sina gyllene
 strålar öfwer Jorda=kretsen wid sin uppgång,
 då jag wäknade, och såg denna angenämhe-
 ten. Jag suckade, och sade derwid: HE-
 re! Du alltings Skapare och Uppehållare,
 såsom Du nu låter Din Sol upgå öfwer
 Jorden, och förmedelst des wärma uplif-
 war alla skapade ting, så låt jämnväl Din
 Nåda=Sol upgå uti mitt Hjerta, och up-
 elda det, at blifwa brännande til at efter-
 komma Din wilja och Dina befallningar.

Negera Du mig, HERRE min GUD! at
 jag denna dagen ej må gjöra något, som
 är Din Helighet emot; Bewara mig ifrån
 synd, och låt Din Heliga Ande leda mig
 uti Dina wägar: Och gif, at jag dageligen
 må förkofra mig, uti de Pliktens utöfwande,
 som Din wisja mig föreskrifwit hafwer.

Sedan jag war upstånden, gick jag til
 Florinna, och önskade henne en angenäm
 God Morgon; Hon hälsade mig Välkom-
 men, och sade sig redan hafwa wäntat på
 mig, ty Thee-Wattnet stod uppå Bordet;
 Jag satte mig ned: och sedan wi hade druckit,
 sade hon til mig: "Jag finner mig nu
 "skyldig, at korteligen berätta Min Herre
 "om orsaken til min flykt och de omständiga-
 "heter, som mig, Min Herres wårda be-
 "kantskap, tillskyndat; Låtom oss fördenksfull
 "gå uti Trågården, hwaråst wi af ingen
 "uti wårt Samtal kunna blifwa förstörde,
 "så wil jag förnöija Min Herre, med be-
 "rättelsen om mina händelser." Jag be-
 föll henne, och wi gingo uti Trågården,
 som war mycket wacker, hwaråst wi oss ned-
 satte uppå en wälluchtande Blomster-Säng,
 och Florinna började sedan berätta sina om-
 ständigheter, uppå följande sätt:

Min Fader Abdekar är en rik Kjöp-
 man, boende uti en wis Stad, belägen 5.
 Mähl

Mihl härifrån. Min Moder hade all möda osparad til at rätt låta upfostra mig, och förmedelst hennes goda omsorg lyckades det henne jämväl, at se mig blifwa väl artad och trakta efter Dygden; men med all magt undskylla alla laster. Då jag wardt til åh- ren, lärde jag åfwen, at inse de laster, som beklädde min Fader; ibland alla andra war Girigheten Huswudmannen. Min Moder tog mig åtskilliga resor åssides, och åsskildrade för mig denna odygden uppå det lifligaste, så at jag fick en innerlig åsken för den samma. En gång tog hon mig allena uti sin Kammare, och tistalade mig således: "Florinna! sade hon, Du är nu til åh- ren, och jag din Moder mycket ssuklig;" "lärer ålt derföre ej gånsta mer länge här uti uselheten; det är derföre nödigt, at jag för min ånda lemnar dig några på- minnesser, dem du aldrig bör sätta utur minnet: Ågta dig för Högfården, en last som är den styggaaste för GUD, och den allmånnaaste på Jorden; Kom ihog ditt eget intet, och wet, at du ej är förmer ån den uslaste Tiggjaren, om du ock huru rik eller huru förnåm wore uti werlden: Ja, ågta dig ringare ån en Gudfrugtig Tiggjare, ty han kan, til åfventyrs, båt- tre behaga GUD, ån du; och håll dig sålunda uti Sdmjukheten, så får Högfården aldrig hos dig inrymme. Ågta dig

" för Öirigheten, och låt den aldrig komma
 " uti ditt Hjerta; Du ser Exempel uppå
 " din Fader, huru trågit han är en Mam-
 " mons Slaf, och huru den glimmande
 " Mullen slagit hans Hjerta uti Rådior; In-
 " tet är, som hastigare drager Hjertat från
 " GUD, än Öirigheten, och störter (så
 " framt icke GUDs förbarmande Nåd kom-
 " mer emellan), uti ewiga olyckor. Ugta
 " dig för Slösande, men derhos i agt tag en
 " måttelig Sparsamhet, och wet, at Slösande
 " föröder, men en anständig Sparsamhet för-
 " der. Ugta dig för Baktal och Sqwaller,
 " och låt ej din Tunga wara en skjärande
 " Rak-Knif. In summa: Ugta dig för al-
 " la Ödygder, men förgjåt ej at wandra på
 " Öygdernes wäg, och ständig följa den
 " samma: så skal du på sidstone röna frug-
 " ten deraf, som först är Samwetets rolig-
 " het, och ändteligen, Himmelens Sällhet.
 " Då du en gång tänker tråda uti Ugten-
 " skaps-Ståndet, så följ denna lilla Bo-
 " kens Föreskrift, så skal du ej träffa något
 " olyckeligt Gifte." Hon gick härmed bort,
 och jag begaf mig jämwäl til mina syflor;
 Jag läste ständig min lilla Bok: och efter
 jag hafwer lärdt den, igenom många gån-
 gors läsande, utan til, så wil jag uprepa den,
 Ord ifrån Ord, på det någon annan af mitt
 Kjon må äfwen hämta den nyttan deraf,
 som jag; Den börjades uppå följande sätt:

Sedan

Sedan Himmel och Jord, med alla the ting som ther uti äro, woro skapade, beslöt Skaparen at skapa en Människja, begäfwad med Förnuft och en Odödelig Anda, hwilken skulle regera Jorden och förkunna Skaparens Åhva, som ock wara et fullkomligt bewis af Hans Allsmågtighet, Godhet, Wisshet och Helighet. Denne Människjan til tröst och wedergweckelse framstälde Den Högste, utaf hans Sido=Ref en Dwinna, honom til hjelp, och stigtade Ägtenskapet dem emellan, med desse Instigtelse=Ord: Warer frugtsamme, föröcker eder, och upfyller Jordena.

Detta Heliga Ståndet war, som befordrade Människjorna uppå Jorda=treken, och den medgifna Wälsignelsen wid Instigtandet war, som med en otrolighet innom en stackot tid förökte deras skara; Detta Ståndet war jämwäl, så framt ej någon brist skulle lidas på Människjor, högst nödigt, emedan, efter en wiß uti Den Högstas Allwisshet bestämnd tid, de Gamla åter skulle hådan, och Werlden altså, förmedelst deras efterkommande, åter upfyllas, och dessas Affödingar åter efter deras affomnade, besittja Werldenes Klot. Detta är altså et Stånd, hwilket, så länge Werlden står, ej kan uphåwas; det blifwer jämwäl ståndigt, såsom en skyldighet efterkommit.

Husfrud=affigten wid Ägtenskapet är
altså, at föröka Människjorna, och årsätta
den brist på Folk, som Krig, Olycker och
Döden hädanrycker.

Men ej denna affigten allena har Skaparen haft wid Ägtaståndets Instigtelse; utan en annan derjämte; nämligen: At för-
ena Människjorna med hwarandra, och det,
på det de måtte hafwa en inbördes Enighet
och Kjärkef fins emellan; och hwad är som
förbinder dem nogare tillsammans, än detta
Heliga Ståndet. Således har Den Hög-
ste wid Dets Instigtande, på alla Kanter
sökt befrånja Människjornas wälfärd.

Men här är Frågan: Om detta Stån-
dets tilträdande sälunda skier, at det är öf-
werensstämmande med Skaparens affigt?

Det är en Fråga, som efter noga bepröf-
wande, måstadelen kan swaras med Nej!

När en är kommen til de Åhren, at
han kan tråda uti Ägtenskaps=Ståndet; får
han då lust at gå och Frija: Han hörer
uti det och det Huset är en Gudfrugtig,
From, Dygdig och Beskjedelig Jungfru:
födder utaf åhrliga Föräldrar och upfostrad
uti alla Christeliga Dygder, och öfwad uti
Hushålds=Ståndet; men är derhos fattig.

Der=

Deremot hörer han uti et annat Hus wa-
 ra en ganska rik Jungfru, hvars Föräldrar
 äga några Millioner; men derjämte berättas,
 at hon är Högmodig, Arg, Högfärdig
 och Inbillst, och förstår sig uppå Hushålds-
 wäsendet så mycket, som Kattan på Alma-
 nachen: Hennes hela Wettenskap består uti
 bannor på Folket, och hennes skönhets sorg-
 fälliga pukande: dermed förnöter hon Da-
 gen; och det är hennes syfla. Swart går
 nu wår Friare? Han estertänker, han
 rådslår, han besluter at gå dit, hwar Pen-
 ningar wanka, och kommer ej ihog, at när
 Gullet är borta, så är Trollet qwar. Han
 går åstad, han anhåller och blifwer bön-
 hörd; Han får Fore; men huru lefwer han
 med henne? Jo! Han suekar hemligen,
 han förbannar sitt Wahl; och han har et
 dageligit Helfwete. Hon håller med Hus-
 Folket dageligen Bataille: Hon commen-
 derar alt, och hon besitter alt. Får Man-
 nen någon gång så mycket wälde, at bewa-
 ra det redbara för hennes slösande Hand,
 då heter det: Ni har ingen ting at dela,
 det är alt mitt; och omsider blir hon hans
 hemliga Tjuf; Och på detta sättet lefwa
 de tilsamman.

Och äfwen så går det med det andra
 Kiönet. En Jungfru, som har förmögna
 Föräldrar, får så wäl för hennes Rikedom,
 som

som för hennes Gluckelighet och Dygdiga upförande, snart Frijare. Här ställas Twänne til båds: Den Ena är Rik, Girig, Oförständig och Enwis: Den Andra åter, är Förnuftig, Sedig och Dygdig; men Fattig. Hvilken väljer hon nu, utaf dem? Den Rika får företrädet: Jefe så? Ja! Hans Odygder tagas wäl uti något öfwerwägande, men Mammon öfwerstyler de samma, och Girigheten spelar Mästare. Hvad förses för lefnad sedermera, det besinne hwar och en, som sig uti sådant uselt Afgta-Stånd befinna. Ho är orsaken, at et sådant Wahl träffades? Dottran? Nej: Det war ej hennes wilja; Men hon måste underkasta sig sina grymma Föräldrars tvingande wilja; och hennes Ja wardt med hotande afzwungit. Är altså Föräldrarna, förmedelst deras fördömmeliga Girighet, orsaken til hennes olycka. Och må man sig ännu mer förundra öfwer somligas obetänksamhet, då man sedt Exempel på en Prästman, hwilken emot sin Dotters wilja låt förbinda henne med en Präst, dagtadt hon wid Wigslen, i stället för Ja swarade Nej, och kastade Ringen på Gålfwet; Men Fadren gaf tecken, at detta dagtadt fortsara med Copulationen.

I agt tages nu wid sådana Giften de Pligter, som äro öfwerensstämmande med
Den

Den Högstas affigt? Ach Nej! En skedd det, så skulle så många beklageliga och olyckeliga Ägtskaper ej finnas hos de Christna. Föräldrarna äro dertill största orsaken, hwilka, i afseende på Jordiska förmöhner, förblindade af Girigheten och försörde af en blånkande Mull, störta sina Barn uti sådana, ofta hela Lifstiden, ja Ewigthvarans de olyckor.

Huru lunda skola då Gistermål göras, at de måga blifwa Skaparens derwid hafda affigt, likmäßiga?

Grunden dertill, at Iuckliga Gistermål måga träffas, är at Barnen blifwa wäl upfostrade, och det först och främst uti deras Christendom, och sedan uti Hushållandet. Huru många Barn äro icke, som genom en försummelig och elak upfostran warda förskjämde? Huru många Jungfruer finnas icke, som hwarken förstå Söma eller Wirka, Stärka eller Stryka, Twätta eller Brygga, Sticka eller Knyppla? Hwad skal då annat blifwa af dem, än onyttiga Makar? Huru skola de skjöta och förestå et Hushåld, då de aldrig blifwit öfwade dertill? Hwad skal Mannen hafwa för hjelp af en sådan Hustru? Hwad har han wäl för nöije, då alt skal skje utom Hus? Hwad kan wäl då annat blifwa, än dageligit

ligt Helfwete dem emellan? Ach, Föräld-
 drar! Huru wårdslost umgås I med Edra
 Barn, och hwad nöije hafwen I af deras
 olycka? Menen I det wara nog af, då I
 lären dem, huru de skola puka sig, huru
 de skola grannas, huru de skola uti Selag
 sittja främst; och huru de skola agta sig
 högre, än någon annan af deras Selikar?
 Hwad frugt menen I denna Lärdomen haf-
 wa? Jo! den, at de blifwa Högmödiga,
 Inbillsta och Högfärdiga. Et wackert be-
 röm för Christina Föräldrar, hwilka med så
 förträffeliga Lärdomar hos sina Barn så-
 dana sköna Dygder åstadkomma! Skulle
 icke det böra wara Eder långt angenämare,
 at upfostra Edra Barn uti en rätt kjänne-
 dom af deras Christendom, och hålla dem
 til en sanskullig Gudsfrugtan, som är alla
 goda Dygders ursprung och början: Lära
 dem, at ibland alla, hålla sig för den rins-
 gaste; Ja, skatta den sämsta Tiggjaren,
 som är Dygdig och Gudfruchtig, för högre
 än sig sjelfwa: wäl wetandes, at GUD,
 som har skapat alla Människor, ej har nå-
 got anseende til Rikedom eller Person; utan
 at en Gudfruchtig Tiggjare är honom myc-
 ket behageligare, än en Ogudastig Koning.
 På detta sättet skullen I lära dem, at för-
 agta sig sjelfwa, och til wåga bringa dem
 en sann Ödmjukhet. Jämte deras Christen-
 doms Öfningar ej förjåta, at gjöra dem
 til

til nyttiga Lemmar uti et Samhälle; Lära dem Hushålds=Dygder och Borgerliga Ges-
der. Swad, skulle icke detta förorsaka hos
Eder et innerligt nöje, och borde icke fruga
ten af en rått Barna=upfostran upmuntra
Eder, at utöfwa de Pligter, som GUD af
alla Rättshaffens Föräldrar äskar, och I
jämwäl, förmedelst den Naturliga Lagen,
ären skyldige at efterkomma? Ty, aldrig
hafwer ännu någon hatat sitt eget Kjøtt,
utan håldre södt och fordradt det; Och så
wida I ären männa om Edra Barns wäl-
gång, så kunnen I aldrig neka dem en up-
fostran, som endast befordrar deras sanna
wälfärd. Och detta är det hufwudsakeligas-
te, som ästadkommer förnögdä Giftermål.

När nu Barnen äro komna til den ål-
dren, at de kunna tråda uti Rätta=Ståndet,
är nödigt, at Föräldrarna fälla hjerteliga
Böner för dem hos GUD, på det deras
Barn måga således blifwa försedde, at det
befordrar Skaparens Åhva och deras wäl.
Barnen jämwäl å sin sida, äro förbund-
ne, at fliteligen bedja Den Högsta derom;
skjer det, så kunna de wara försäkrade, at
de aldrig skola klaga öfwer et olyckeligt
Gifte.

Då en Unger=Swän tänker Frija, så
skal hans Ögna=märke wara, at leta efter
en

en Dygdig, Gudfrugtig och Husaktig Fäst=Man, och ej kasta sina Ögon på Rikedommar och Penningar, i synnerhet, då han finner sig af den förmögenhet, at gjöra en Fattig, dock Beskjedelig och Dygdig Slickas Lycka; Detta hafwer jämnväl varit Den Högstas affigt, nämligen: At genom Ägten=skapet uphjelpa en Dygdig Fattig, förmedelst en Rik.

Dock, sedan han fäst sina tankar på henne, skal han förtro sitt Wärf hos GUD, uti Bönen; bedjandes, at Han wille beskjära honom en sådan Waka, med hwilken han kunde förhårliga Skaparen och upbyggja sig sjelf: sedan anhålla om sina Föräldrars samtycke, och så Frija fort uti GUDs Namn!

En Jungfru bör åter, då henne tilbjudes en Fäst=Man, bedja GUD, at Han tänktes utwälja och beskjära henne en sådan Waka, som wore efter Hans sinne, och lände henne til nytta: Se uppå hans Förstånd, Dygd och Skickelighet: och ej om han wore Rik, och hade Penningar; Ty detta afseendet är, som störter mången uti olycka. Sedan rådfråga sina Kjära Föräldrar, om deras bifall: Och härwid äro Föräldrarna förbundna, at ej, förr än efter et noga ranssakande och grundeliga skäl, gifwa Frijaren och Hennes samtycke afflag; Ty skjer et
sådant

sådant Nej för tidigt, och af en falsk grund, så kan det med tiden hafwa elacka följder: hwaruppå Exempel gifwas til öfwerflöd. I synnerhet måga de aldrig afflä en Friare, hwars Character är lika god med deras, för den orsaken, at han är Fattig; En, hafwer han Wett, Förstånd och Stickselighet, så böra de weta, at det så är Den Högstas wilja, at den ena Människjan skä uphjelpa den andra: Och skjedde icke det, så skulle måstadelen plågas af Fattigdomens förtryck. Rikedom är en sådan gåfwa, hwarigenom Skaparen aldrabäst pröfwat Människjorna, huru benägna de äro emot sina fattiga Medbröder, och huru wiligt de bryta åt den nödtorftiga sitt Bröd. De böra jämwäl komma ihog, at för Den Allsmågtiga är det äfwen så lätt, at förnedra som uphöija, och uphöija som förnedra.

Se! detta är en kort affskildring, at kunna träffa lyckeliga och förnögdade Giften; Jagt tages de steg, som derwid fordras, så kan Ägta=Ståndet heta et Jordiskt Paradis: och det största nöijet som Människjorna kunna hafwa på Jorden. Hwad? Skulle wäl då höras Mun=kiäbbe! Skulle då wara Denighet? Eller, skulle wäl då si som beflageligt, skje Slagsmål emellan Ägta Folk? Ach Nej! Sådana tidender woro då förbannade utur Landet. Men, at det

Så nöjet skal blifwa allmänt, så upfostran,
 Föräldrar, Edra Barn sålunda, at de,
 kunna blifwa skickelige Wårkyg dertil. En
 häri lägges grunden, til deras med tiden
 flytande lycka eller olycka; Och emedan des
 ras lycka öfelbarligen är Eder kär, så le-
 den dem uppå Dygdenes Wäg, och för-
 drifwen Odygden, förmedelst et wakande S-
 ga öfwer dem, uti Landsflygthet, då sko-
 len I med tiden njuta frugten deraf, med
 en innerlig hugnad; då skal jämwäl jag,
 hjertelig glad deröfwer instämma uti föl-
 jande Ton:

Se nu, hwad nöje bor, hwad hugnad hos
 öf gästar:

När Dygd i spädas Bröst, Rot uti Hjer-
 tat fästar;

Priswårda Föräldrar I, som det til wår
 ga bringen,

Och med Gudsfrugtan ren får Dygd För-
 lofnings-Ringen.

En der Gudsfrugtan är, der tager Dyg-
 den Näste,

Början dertil, en god upfostran är den
 bäste:

Ach! Föräldrar lyck'liga, som denna Pligt
 fullborden!

Förträff'ligt är Eder Stånd, och nöje här
 på Jorden.

J sen då Edra Barn i Sällhets- Vägar
segla:

Och i förnöislig het sitt Ädla tilstånd

Förnögde uti GUD, och med sin Nästa
spegla,
sämjad;

Skj Lasters snöda bahn, och Dygdes
wägen främjad.

Frugten af mödan Ehr, på deras wäl J
skåden,

Och den upfostran rätt, J gifwit dem,
Ehr båden:

Alt lysta Hufwud't up och se til Himm'len
klarad,

Och tänkja på den frögd Ehr därför
der är sparad.

Dy warer flitiga, försummer ej at gifwa
Ehr Barn upfostran god; så skal Ehr
Graf-Skrift blifwa:

Si! denne Fahr och Mohr, har sina Barn
haft tjära;

Och dem befordradt båd' til Tim'lig och
Ewig Ähra.

Si, detta Min Herre! är Innhället af
den mig skänkt Tractaten. Jcke länge
härefter sjuknade min Moder: och då Sjuk-
domen tog öfwerhand, märkte hon wäl, at
tiden för henne war kommen, at wandra til
Ewigheten. Hon lät alt derföre kalla mig
til sig, och gjorde än ytterligare förmaning,
uppå

uppå följande sätt: "Florinna! sade Hon,
 "Allt ifrån din uprinnelse hafwer jag låtit
 "det vara min största sorg, at gifwa dig
 "en rätt upfostran; min möda hafwer ej
 "heller varit på dig förgäfves använd: jag
 "hafwer funnit dig vara wäl artad och til-
 "gifwen, at låta föra dig på Dygdens
 "Båg, hvars ursprung är en rätt GUDS
 "Skänmedom och en sann Gudsfrugtan; Du
 "hafwer ock deraf wist Prof uti ditt Les-
 "werne. Allt detta har ej annat kunnat,
 "än upwäckja hos mig en innerlig glädje.
 "Men, som et ofsedigt upförande, et oguds-
 "agtigt leswerne, lasters påstrufna fårgor,
 "och Werldens läckande wällust, kunna
 "esomoftast förföra sjelfwa Dygden: så låt,
 "O Florinna! din på Dödsfången liggans
 "de Moders sidska förmaning, städse ligga
 "dig uti minnet: på det du, förmedelst des
 "ihogkommande, kan wakta dig för alla re-
 "telser och förförelser. "

"Förgiät icke Din GUD: och förglöm
 "aldrig at frugta Honom! Och låt Hans
 "Wilsja och Befallningar tjena dig för et
 "Rätte snöre uti ditt leswerne. I följe af
 "Kjärkele til Din GUD, så wagta dig för
 "alla synder och laster; och bewara dig wäl
 "för Werldens Locke-Foglar. Förtro dig
 "aldrig någon Människja, fören du lärdt
 "Kjänna des sinnelag, och huru ömsint den
 "är om Dygden; hwad frugt des leswer-
 "ne

ne utwisar; och, om des Gärningar stäm-
 ma öfwerens med des Ord. I synnerhet,
 tag dig i agt för skjenhelighet och des be-
 sittjare, såsom den måst bedragande lasten,
 hwarigenom de flåsta warda bedragne. I
 anseende til Gistermål, så kom ihog min
 förra til dig gjorda förmanig; Men för-
 glöm ej heller detta: Håll aldrig wäsende
 uti ditt Hus: bannas och trät icke stän-
 digt med ditt Folk; ty sagtmodighet uträt-
 tar mer, än en förmåten stålhet. Uti alt
 ditt ågande wälde öfwer dina Tjenstehjon
 så kom ihog: Alt de äro af samma Mull,
 och af samma GUD skapade, som du.
 Och märk, at ingen större åtskildnad är
 emellan dem och dig, än et blott Jordiskt
 anseende; Bewisa dig emot dem såsom en
 Mor, och förhåll dig så emot dem, at de
 få en barnslig kärlek til dig; och förgiät
 icke, at hålla dem til Christendomen och
 Bönen. Förse de sig, så föreställ dem med
 mildhet deras brott; och warna dem med
 goda, at ej begå sådant härnäst. Ty wre-
 de och grymhet skaffa hos dem ej annat,
 än en trålagtig frugtan och mindre åhoga
 om dina befallningars skickeliga uträttande;
 ty de förwånta sig likwål ej annat utaf
 dig, än arghet och wrede; och då är du
 sjelf orsaken til elakt Tjenstefolk. Förbry-
 ta de sig widare emot dig, så straffa dem
 med Orden, och wisa dem hwad straff de

"förtjent; Dock må du taga i agt, at här
 "talas allena om förbrutelser, som äro af
 "wårde; men ej några bagateller, hwaras
 "öfwer de måsta strart hålla owsäsende.
 "Förbruta de sig än ytterligare, och ej we
 "la agta dina förmaningar, så gör dem
 "deras Tjenst förlustig, och förbjud dem ditt
 "Hus; Si! sålunda kan du alltid hafwa
 "godt Tjenstefolk, utan tråtor, bannor, o
 "wsäsende och harm. Emot din Man up
 "för dig alltid såsom hans Underdåne, fast
 "du wid Gifftet med honom ej fått nå
 "gra Medel: ty du skal weta, at han af
 "GUD är satt til ditt Huswud och För
 "man, och at du med din Rikedom för hans
 "Fattigdom skull ej kan uphäfwa den rätt
 "och det wälde han öfwer dig äger. Anse
 "alla Människjor för din Nästa, hwilket de
 "ock wärkeligen äro, ware sig Turkar eller
 "Hedningar, Fattiga eller Rika, Höga eller
 "Låga; Förgjät icke, at bewisa dem godt,
 "och at älska dem, såsom dig sielf: i syn
 "nerhet de, som äro dina Bröder i trone.
 "Summa: Uppför och förhåll dig uti alt, så
 "som GUDs Bud och Befallningar dig fö
 "reskrifwa; och wandra städse uppå Dyg
 "denes Wäg. Jag dör förnögd, då jag
 "finner dig wara redebogen, at efterfölja
 "denna min troгна förmaning."

Sötaste Mama! swarade jag: Alla de
 nyttie

nyttiga Lärdomar Min Mama mig gifwit,
skola aldrig sättas utur min hog; och jag
skal med Guds bistånd dem uti alt mitt
förehafwande i agt taga och utöfwa.

“ Jag är, min Florinna! sade hon här-
uppå, då glad, och dör förnögd öfwer min
uti din upfostran använda möda; Farwål!
Lef wäl, och förglöm mig aldrig!”

Kort häruppå affomnade hon. De tår-
rar och de suckar jag såldte öfwer hennes
Död, stå lättare at tänkjas än beskriwas,
som saknade en så Huld Moder. Sjelf min
Fader, som likwäl war af et annat sinnes-
laa, kunde ej hålla sig ifrån tårar; Dock,
Förshynen hade så beslutit, och jag måtte gif-
wa mig til freds.

Nu war jag redan Kommen til Åhren
och blefwen Man>wuxen; derföre infant sig
strax, efter förbigångit Sorga-Åhr, hos mig
Frijare: och denne war Min Ålskade Lam-
doff. Han anhöldt, och jag samtyckte: Ty
ehuruwäl han war Fattig, så besatt han lik-
wäl alla de Dygder och Egenstaper, som rätt
pryda en Ungkarl; men min Fader, min
giriga Fader gaf ej sitt bifall dertil, endast
derföre at han war Fattig, och således ej
af anseende för Werlden. Åch Girighet!
Åch Egennytt! Huru åst icke du fahrlig?
Lamdoff fick affslag, men jag behölt honom
icke

icke desto mindre uti mitt Hjerta. Icke län-
ge härefter infant sig åter en Frijare, hwil-
ken wäl war ganska Nif, men derhos af
sådana egenfaper, som gäfwö tilkjänna en
Örig, Förtretelig och Mistänksam Man.
Denne Lumf, denne war den, som min Fa-
der biföll och mig uppå=twinga wille: och,
at han desto bättre kunde få mig härtil, la-
gade han så, at Lamdoff kom at resa utur
Landet; Nu tänkte han at beqwäma mig,
til at gifwa Lumf Ja=Ord; men detta för-
farande war, som gjorde mig ännu mera
hårdnackad häremot: och beslöt jag, at hål-
dre dö än låta förena mig med den, emot
hwilken Hjertat uti högsta grad war kallt.
När nu hwarcken lockelser eller hotelser wille
hjelpa min Fader til hans ändamåhi, beslöt
han, at emot min wilja, låta Copulera mig
med Lumf. Men Förshynen, som aldrig har
behag til gruffsamhet och orätträdighet, fick
kade det så, at jag fick tillfälle at fly ifrån
en grym Faders Boning. Jag skyndade
mig, och råkade uti den Ödemarken, hwar-
äst jag hade den förmohn, at träffa Eder
Min Herre.“

Middagen war i Händer, då Florinna
lygtade Berättelsen om sina Händelser; Wi
begäfwö oss dertöre uti vårt Qwarter, och
hwar uti sin Kammare.

Eitet efter det jag war inkommen uti min
Kam-

Kammare, så trädde en wäl wuxen och mild,
 dock af en sorgsen alfvarsamhet intagen Per-
 son, igenom Dören. Han hälsade höfligen,
 och tiltalte mig uppå detta sätt: "Min"
 Herre! Den orsak som drifwit mig hit til"
 Eder, är det Kjäraestes efterletande, som jag"
 nånsin kan hafwa i Werlden: Jag hafwer"
 härdt här wara et Fruentimmer, hvars"
 Ledsgare I Min Herre skolen wara: det"
 ta Fruentimret skal kalla sig Florinna."
 Ach gifwe GUD! at det wore den sam-"
 ma Florinna jag söker: Ach! huru skulle"
 icke min sorg förbytas i glädje, at här"
 träffa det endaste, som uppehåller min dö-"
 delighet här uti uselheten. Wetén I,"
 Min Herre! detta Fruentimrets omständig-"
 heter, så säger mig, om det är den Flo-"
 rinna jag söker?" "Så framt I, Min"
 Herre, swarade jag honom, ären Lamdoff,"
 så kan jag försäkra, at denna Florinna är"
 den samma, efter hwilken I trängten." Jag
 förtäldte honom häruppå, alt det Florinna
 hade berättadt. "Hon är den samma jag"
 söker, ropade han; Hon är den endaste, som"
 uppehåller mitt Lif; Hwar är hon, Min"
 Herre? Låt oss gå til henne: Kom Min"
 Herre, kom och låt mig se det Kjäraeste uti"
 Werlden! Kom, så skal jag förtälja Eder"
 angenämare tidningar." Jag skyndade mig
 med honom til Florinnas Kammare: och
 Florinna årnade beswimma af en så oför-

modad händelse, at träffa sin Kjårafte Lam-
doff; Efter tusende Kjårleks-betyg å ymse
sidor med Hand och Mun, begynte Lam-
doff at tala på följande sätt, sedan wi alla
Tre nedsatt of uppå Stohlar:

“Min Kjårafte Florinna! började han:
 “Aldrig är det så fatt, at icke Sol-skjen
 “följer uppå Moln. De förföljelser wi up-
 “på ymse sidor utstådt, hafwa tjent, at be-
 “reda den glädjen, som nu wäntar uppå of.
 “Weten, at Eder Fader har blifwit för-
 “ändrad: Han har blifwit en hel annan
 “Man, än han warit tilföre; Med et Ord:
 “Han är helt och hållet omwänder. Til
 “denna lyckeliga förändringen hafwer Eder
 “lilla Bok af Eder Moder ej litet bidragit.
 “Abdekar wardt sitt fel warse: Jag blef
 “efter min Hemkomst kallad til honom;
 “Han bekjände den oförrätt han gjordt Eder.
 “Och, at förskylla detta, beslöt han utskicka
 “mig at uppsöka Eder, och försåkra, det in-
 “tet twångsmål uti Gistermål skulle mer skje
 “Eder af honom; utan Edart fria Wahl
 “deri lemnas. Han bad Den Högste och
 “Allrådande GUDen hjerteligen om förlå-
 “telse för sitt begångna fel, och försåkrade,
 “at efter Edart igenfinnande, bidraga det
 “möjligaste til Edar Förening med mig;
 “Mig, hvarren J, Min Wårdasta Florin-
 “na! allenast i afseende på Dygden, haf-
 wen

wen waldt Eder. Och, GUD ware lof! " at jag Eder Min Kjarasta återfunnit. "

Florinna rörd af denna så angenäma tidningen, uphof sin röst och talade således: " HERRE! Du Allwise Regerare; Dig " ware ewigt Lof, Tack och Pris för den " Faderliga barmhertighet Du bewisadt mig, " i det Du omwändt igenom Dina Nåd, " en Fader förblindad af Mammon och be- " dragen af en blänkande Mull. Du store " GUD! Förbarma Dig jämwal öfwer an- " dra sådane af Girigheten besnårde Själur: " och gif dem Nåd, at inse sitt olyckeliga til- " stånd. Nu, Min Wårde Lamdoff! nu " sen J, hwad för Lön Dygden hafwer at " förwänta: blir den en tid förfölgd, så skal " den likwäl en gång åter framlysa med he- " der; och det så wi nu röna: Kom, låt oss " då skynda och ifklåda oss dess igenom förföl- " jelser genomluttrade glans. "

Jag underlåt häruppå ei, at Gratulera Contrahenterne til denna Deras så högst efterlångtade nära Förening; hwaruppå De mig på det höfligaste tackade. Häruppå begäfwö wi oss til Måltids: Och strart efter den samma, gjordes anställt til Lamdoffs och Florinnas afresa.

Sedan alt war färdigt, som " til hör-
de, anhöllo De hos mig at resa med Dem,
och

och blifwa deltagare af Deras Glädje; Men emedan jag ej hade någon lust at resa längre, sedan jag såg slutet på Florinnas werderwärdigheter, så togo De då Afskied utaf mig uppå det höfligaste: I synnerhet Florinna, hwilken aldrig lofwade förgiåta den tjänst jag henne bewisadt, utan hafwa mig uti stadiggt minne; Kunnandes ej afhålla sig ifrån tårar. Andteligen skilgdes wi åt, och strax der efter förlorade wi hwarandra utur ögonen. Häruppå begaf jag mig Hem, hwart jag kom lyckeligen; och tog då för matthet hwila och ro.

O! Föräldrar, låt Ehr detta tjena
 För Minnes-Regla stads och jämt;
 Til Giftermål Ehr Barn de wåna
 Ej twingen: ty här är ej skämt;
 Låt dem då följa egen hog,
 När som de t'a, hwad Dygdigt tycke
 wäljer,
 Ej den sitt Gull och Mammon swäljer:
 Då handlen I med rätt och fog!

